

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

5. Dies Julii. Magna hominis miseria est, cum illo non esse, sine quo non potest esse. S. August. lib. 14. de Trinit. cap. 12.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

5. DIES JULII.

Magna hominis miseria est, cum illo non esse, sine quo non potest esse. *S. August.*
lib. 14. de Trinit. cap. 12.

Gratiæ dignitas; & I.
hominis eam sper-
nentis fatuitas.

Non tantum magna, sed miseriarum est maxima, non esse cum eo, ex quo, per quem, in quo sunt omnia. Omnes quidem sunt in Deo, sed non omnes cum Deo. Si Memoria illius non meminit; si Intellectus non percipit; si Voluntas non diligit, in Deo es, sine Deo. Præsente gratiâ, es cum Deo; absente, tantum in Deo. Ne igitur gratiam abjicias; quanti illa, quæ est inestimabilis, sit æstimanda ut capias, animum adijcias. Nemo avarus se præ lætitiâ capiat; si cum decubuerit Ius, expergiscatur Cræsus. Quis non stuperet, nisi stupidus; si vesperi agricola, manè post somnium esset Monarcha? Si pridie Jobus in sterquilinio; postridiè esset Salomon in solio? Si momento ante, miserorum in hac vita ultimus; esset momento post, beatorum primus? O nostram capitalem demeritiam! Gratiæ dignitas, hominem sublatum è primogenio pulvere, in divinam familiam transcribit: ejus dignitas, totam infinito intervallo naturam infra se despectet. Præcedere aliquem, aut propter nobilitatem, loco; aut propter dignitatem, gradu; hominum judicio magni fit. Quid erit omnes naturæ gradus excedere?

II. Immenſum propè eſt diſcrimen inter naturam nobiliſſimam ſupremi Angeli, & abjectiſſimam vilis vermiculi: ſit tamen aliquis pure, & ſanie rancidus, ac ulceribus plenus in cœna Lazarus; ſi gratia polleat, magis excedit naturam primi Seraphini, ſi gratiâ careat. Quid ſi Deus procrearet aliquem tantæ excellentiæ, ut non modò, quæ vivunt vitâ vegetivâ, plantæ, aut ſenſitivâ, pecora, aut ratiõnali, homines omnes; ſed & novem Angelorum chori illo inferiores, illum, ut omnibus ſuperiorem colerent, & venerarentur: illine conveniret abjicere ſe ad hanc porcorum? vivere inter brutas pecudes? habere curam jumentorum? Excelfior, quàm dixi, tuæ præſtantia: Excedis gratiâ præditus, non modò omnem, quæ condita eſt, naturam, ſed quæ Deo condi poteſt. Quæ ergò in tanta hominis dignitate, eſt indignitas? à Deo tantum oblatum donum ſperni, & quiſquiliis rerum, ac pericula cœli non ſolùm poſtponi, ſed dæmoni vendi, ac maneri? Quæ fatuitas, malè à dæmone accipere unicam cloacæ cœnoſæ aquæ ſtillam, quàm à Deo perenniſſimum voluptatum torrentem? malle ſe ſubmittere imperio dæmonis, ob promiſſam unius lutofæ ſuis ſiliæquam, quàm Numinis, ob promiſſam in cœlis æternam gloriam?

III. Verùm dantes hæc munera tam diſparia mitte, dantium animum expende. Dat Deus profuſè, incredibili amore, inæſtimabilem margaritam: dat dæmon parciffimè ex implacabili odio, infame ludibrium; ſi muneri pretium facit dantis potius animus, quàm munus: quid hoc tandem futoris, ac dedecoris eſt, levi compendio, applauſu, ac voluptate

Julius.

Tessera.

519

voluptatulâ, quibus rabie ardens inimicus, mortem miscet, quam tibi objicit, summum summi Dei donum projicere? & jacturâ illud emere, quo infœlicius, ac crudelius pereas? Esetnè ille homo censendus inter homines, qui ut placeret dæmoni, mallet potius uno momento frui umbrâ asini, quàm, ut paceret Deo, æternum gaudere dignitate, & gloriâ Angeli? Nec tantùm extrema est fatuitas, gratiam abjicere; sed nolle cum ea negotiari. Fingant sibi tantùm unius diei jejunium, totis Indorum pensandum classibus; quis illi persuadeat, ut à tantilla se molestia excuset? ut eâ potiatur fortunâ, toto illo die non modò lubens, sed gaudens, nullam nec gustabit panis micam, nec libabit aquæ guttam. O nos ignava capita! unicum si ad Deum dirigas cordis suspirium, mille Indias, ac totidem mundos, intervallo inexplicabili transcendit. Missa identidem cœlo vox, JESUM spirans, totum meretur Regnum JESU. Quis non sexcenties quot horis JESUM nominet, si pari numero auri acciperet milliones? Et hoc quantum est cum iis compositum, quæ certâ fide nobis promittuntur? Et qui promittit, nec te potest fallere, nec tu ab illo falli. Non ut perfidus mundus, qui

Aurum promittit, ferrum pro munere mittit.

Kk 4

6. DIES